

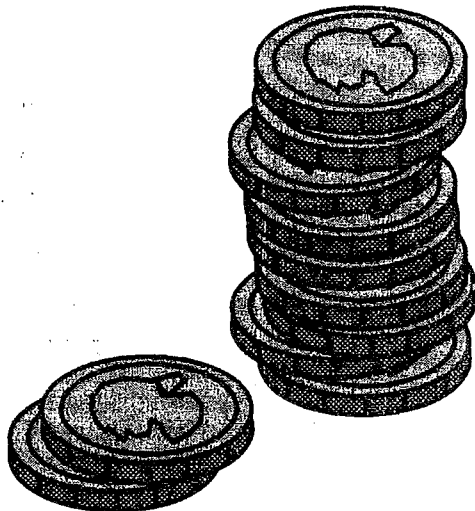
השלמת הכנסה

שלמה ולדמן

קראתי ב"קבוץ" האחרון שבעים קיבוצים מהתקים ומהשומר הצעיר רצים לעין זיוון ללמוד מהם איך עושים שכר דיפרנציאלי. אנו במצב טוב ולכן אנו די שמרנים.

פעם פרסמו רשימה מלאה של הלומדים וספרתי ארבעים. ביניהם היו כאלה שלומדים פעם שלישית. אדם צעיר החליט שהוא עובד רק ארבע שעות ובתוך זה מסדר עניינים בכל המוסדות ואין מי שיגיד ויגיב. בהרבה שטחים יש משטר של "איש הישר בעינו יעשה" וזה הביא את השבר.

לפי דעתי אם הקיבוץ לא יגיע לכך שלפחות חמישים אחוז 'מהחברים עובדים בתמורה, תהיה לו בעיה ושום עזרה מהמדינה לא תעזור. מה שמבקשים היום מהמדינה זה כמעט "השלמת הכנסה" למי שרמת חייו לא כל כך נמוכה.

קראתי את הרשימה של אודי פלד. הכל בה ורוד, יפה, מרומם קצת את הלב. על מה שהיו הקיבוץ והתנועה הקיבוצית עבור המדינה שבדרך אני יכול עוד להוסיף כהנה וכהנה. עוד היום היא חיה בזכות זה.

אודי גם מספר שהקיבוץ מייצר בתעשייה פי שניים מחלקו באוכלוסיה, ובחקלאות פי כמה יותר. אם כך, נשאלת השאלה, למה המצב ברוב הקיבוצים לא כל כך שפיר?

האמת היא שבתעשייה עובדים יותר מחמישים אחוז פועלים שכירים וגם לא מעט מתנדבים. מחברי הקיבוץ רק שלושים אחוז עובדים בעבודה בתמורה. היתר, 70 אחוז, כאילו בשירותים. בו בזמן במשפחה ממוצעת מחוץ לקיבוץ שבעים אחוז עובדים בתמורה. אסביר: כשאחד מבני הזוג עובד זה חמישים אחוז. לפי הסטטיסטיקה בין חמישים לשישים אחוז מן הנשים עובדות מחוץ למשק ביתן. ביחד זה כשבעים אחוז ויותר.

אודי מדבר על פרזיטים. אני לא אוהב את הביטוי. פעם חשבו שמי שאינו עובד עבודה פיזית כמוהו כפרזיט. היום יודעים שניהול ופקידות לא פחות חשובים ולפעמים אפילו יותר. אני חושב שכל מי שעובד בפרנס נחשב לעבודה מכניסה.

שירותים זה מה שכל משפחה עושה במשק ביתה, שאינו מביא תמורה.

הוצאות הקיום של הקיבוץ היום הן גבוהות, ומעטים עובדים בשביל הכנסה. מכאן חובות במיליארדים.